



HANDELINGEN

4:1-37

Petrus en Johannes verkondigen vrijmoedig
Jezus tegenover het Sanhedrin.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/handelingen/4-1-37

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Groei van de gemeente en eerste verzet	3 min	4
2	Sadduceeën en Farizeeën tegenover elkaar	5 min	5
3	De partijen binnen het Sanhedrin	3 min	7
4	De opstanding als bron van conflict	2 min	9
5	Arrestatie zonder geldige aanklacht	3 min	10
6	De hogepriesterlijke familie als rechtbank	3 min	11
7	Petrus verkondigt Jezus voor de Raad	3 min	12
8	Vrijmoedigheid door de Heilige Geest	2 min	15
9	Handelen in de Naam van Jezus	4 min	16
10	De verworpen steen wordt de hoeksteen	2 min	18
11	De gemeente als geestelijke tempel	5 min	20
12	Wat betekende behoud voor de Joden?	2 min	23
13	Behoud als terugkeer uit de ballingschap	4 min	24
14	Terugkeer naar de Messias brengt behoud	2 min	26

15	Gereд van het oordeel over Jeruzalem	4 min	
16	Ongeleerde mannen spreken met gezag	3 min	29
17	God gehoorzamen boven het Sanhedrin	2 min	31
18	Volksgunst beperkt het Sanhedrin	2 min	33
19	De gemeente bidt na de bedreigingen	2 min	34
20	Gebed om moed, niet om bescherming	2 min	35
21	Bidden tot de almachtige Schepper	2 min	36
22	God voorzag het verzet tegen Christus	2 min	38
23	Een nederig en Godgericht gebed	3 min	39
24	Gemeenschappelijk bezit en Barnabas	3 min	41
	Om verder te lezen		43

1

Groei van de gemeente en eerste verzet

Nu gaan we naar Handelingen, hoofdstuk 4. In het derde hoofdstuk vond een wonder plaats en werd er een preek gehouden. De gevolgen van de preek worden in hoofdstuk 3 niet genoemd. Het hoofdstuk brengt ons eenvoudigweg tot het einde van de preek. De laatste woorden van de preek zijn de laatste woorden van hoofdstuk 3. Wanneer we dus bij hoofdstuk 4 komen, zien we de gevolgen van de preek, zowel ten goede als ten kwade.

Aan de ene kant werden behoorlijk veel mensen door deze preek van Petrus bekeerd. Het aantal discipelen steeg op dit punt tot 5.000 mannen. Vers 4 van hoofdstuk 4 zegt dat het aantal mannen ongeveer 5.000 bedroeg. Dat betekent vrijwel zeker dat alleen het aantal mannen zo groot was. Daarnaast waren er dus ook vrouwen en ongetwijfeld kinderen: een zeer, zeer grote beweging die snel groeide.

Het aantal mensen dat op de dag van Pinksteren werd bekeerd, was niet beperkt tot de mannen. Blijkbaar werden er op de dag van Pinksteren 3.000 mensen toegevoegd: mannen, vrouwen en kinderen, iedereen. Maar nu zou hun aantal gemakkelijk 10.000 kunnen zijn, als er 5.000 mannen waren en een gelijk aantal vrouwen, zoals eerlijk gezegd meestal het geval is. Vrouwen staan misschien zelfs nog meer open voor het Evangelie dan mannen, tenminste in de moderne tijd, en waarschijnlijk in alle tijden. Die groep van 3.000 mensen is inmiddels misschien uitgroeid tot 15.000 mensen in de gemeente. We zullen lezen over een voortdurende vermenigvuldiging.

Er zit een goede kant aan de resultaten van Petrus' preken, maar hier vindt ook het eerste daadwerkelijke vijandige verzet met geweld plaats. In hoofdstuk 4, 5, 6 en 7 — vooral in deze volgende vier hoofdstukken — ligt de nadruk op het verzet tegen de verkondiging van het Evangelie in Jeruzalem. Het laatste van die hoofdstukken eindigt met de steniging van Stefanus, de eerste christelijke martelaar. Vanaf dit punt was het verzet vijandig. Tegen het einde van dit gedeelte, in deze volgende vier hoofdstukken, werd het dodelijk, verzet met de dood tot gevolg.

Het begint ermee dat de hogepriesters en het Sanhedrin aanstoot nemen aan wat Petrus zegt. We lezen in vers 1 van hoofdstuk 4:

2

Sadduceeën en Farizeeën tegenover elkaar

En terwijl zij tot het volk spraken, kwamen de priesters, de bevelhebber van de tempelwacht en de Sadduceeën op hen af, geërgerd, omdat zij het volk onderwezen en in Jezus de opstanding uit de doden verkondigden. En zij sloegen de handen aan hen en zetten hen gevangen tot de volgende dag, want het was al avond. En velen van hen die het Woord gehoord hadden, geloofden, en het aantal mannen werd ongeveer vijfduizend.

HANDELINGEN 4:1-4

De priesters, de tempelwachters en de Sadduceeën waren verontrust. We lezen op dit punt niet over ernstige bezwaren van de Farizeeën. Wat we zullen zien, is dat de Sadduceeën zich tijdens het leven van Jezus nauwelijks met Hem bemoeiden of Hem confronteerden. In de Evangeliën staat maar één verhaal waarin de Sadduceeën Jezus uitdaagden. Dat gebeurde helemaal aan het einde van Zijn leven, tijdens de lijdensweek, toen ze de vraag stelden over de vrouw die zeven mannen had gehad:

In de opstanding dan, van wie van die zeven zal zij de vrouw zijn? Want zij hebben haar allen als vrouw gehad.

MATTHEÛS 22:28

De reden daarvoor is dat de Sadduceeën niet in de opstanding van de doden geloofden. Dat wordt ons in de Evangeliën verteld. Zelfs het boek Handelingen herhaalt dit. Er bestond vijandschap tussen de Sadduceeën, die de ene partij van Joodse leiders vormden, en de Farizeeën, een andere partij. Eerlijk gezegd was het te vergelijken met Democraten en Republikeinen, of misschien met katholieken en protestanten. Het waren rivaliserende groepen binnen de Joodse godsdienst.

De Farizeeën aanvaardden de hele Schrift van het Oude Testament. Ook aanvaardden zij de overleveringen van de oudsten, zoals die werden genoemd. In de tijd van Jezus en de apostelen werden deze overleveringen van de oudsten alleen mondeling doorgegeven. In de eeuwen daarna werden ze echter opgeschreven in wat wij de Talmoed noemen. De Misjna en de Gemara, de delen van de Talmoed, bevatten in geschreven vorm wat eeuwenlang mondeling door de rabbijnen was doorgegeven.

In de Evangeliën worden deze overleveringen de overleveringen van de oudsten genoemd. Je zult je herinneren dat Jezus eens werd bekritiseerd omdat Zijn discipelen hun handen niet op de juiste manier wisten volgens de overleveringen van de oudsten. Jezus berispte de Farizeeën, die grote voorstanders van de overleveringen van de oudsten waren. Hij zei dat zij zulke overleveringen feitelijk boven het Woord van God stelden en zelfs ongehoorzaam waren aan het Woord van God wanneer die overleveringen daarmee in strijd waren.

Dat is trouwens kritiek die terecht op veel religieuze groeperingen zou kunnen worden geuit, waarschijnlijk ook op iedere groepering waartoe wij ooit hebben behoord. Christenen hebben inderdaad de neiging om allerlei tradities om zich heen te verzamelen. Soms beginnen ze onbewust tradities na te leven die feitelijk in strijd zijn met hun plichten volgens het Woord van God. Maar dat is een ander verhaal.

De Farizeeën waren de voorstanders van deze overleveringen en van de hele Schrift van het Oude Testament. Moderne orthodoxe Joden zijn in dit opzicht eveneens de nakomelingen van de Farizeeën. Je zou kunnen zeggen dat dit klinkt als een antisemitische uitspraak. Dat klinkt alleen zo omdat wij Farizeeën als iets slechts beschouwen. Zij doen dat niet. Orthodoxe Joden zeggen zelf dat zij de traditie van de Farizeeën voortzetten. Alleen christenen denken dat Farizeeën slecht zijn, omdat de Farizeeën tegen Jezus ingingen. Joden beschouwen de Farizeeën als goede mensen.

Nadat Jeruzalem gevallen was, stierven alle andere stromingen binnen het jodendom uit, behalve de Farizeeën. Dat is wat het jodendom vandaag de dag is, als we het over het orthodoxe jodendom hebben. Dit was het ene kamp. Het andere kamp in Israël bestond uit de Sadduceeën, en zij aanvaardden niet de hele Schrift. Zij aanvaardden alleen de Pentateuch, de eerste vijf boeken van Mozes. De rest van het Oude Testament beschouwden zij niet als Schrift. Daarin verschilden zij van de Farizeeën. De

Sadduceeën aanvaardden evenmin de overleveringen van de oudsten. Dit was een groot twistpunt tussen de twee groepen. Maar een van de grootste twistpunten was dat de Sadduceeën niet in engelen, geesten of de opstanding uit de doden geloofden. Blijkbaar geloofden zij niet in een hiernamaals. Blijkbaar geloofden zij dat je dood bent wanneer je sterft, en dat er verder niets is.

De Farizeeën daarentegen geloofden in engelen en geesten, en zij geloofden in een opstanding van de doden aan het einde der tijden. Paulus maakt later trouwens gebruik van dit geloof wanneer hij zich voor de raad verdedigt. Zij geloofden dat er aan het einde der tijden een opstanding zou zijn van ten minste alle Joden. Sommigen van hen geloofden dat die alle mensen zou omvatten, de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen, en dat er afzonderlijke bestemmingen zouden zijn waar zij naartoe zouden gaan. Dit was de opvatting van de Farizeeën, en de Sadduceeën verzetten zich daar zo sterk tegen dat de twee groepen elkaar vanwege deze kwestie nauwelijks konden verdragen. De opstanding van de doden was een van de voornaamste twistpunten tussen de Sadduceeën en de Farizeeën.

3

De partijen binnen het Sanhedrin

Het Sanhedrin, het bestuursorgaan van Israël dat Petrus en Johannes hier arresteerde, bestond uit beide groepen, ongeveer zoals ons Congres uit Democraten en Republikeinen bestaat. Het Sanhedrin bestond uit Sadduceeën en Farizeeën. Het priesterschap bestond bijna helemaal uit Sadduceeën, en de Sadduceeën domineerden het Sanhedrin. Maar er was ook een aanzienlijke minderheid van Farizeeën, onder wie een zeer belangrijke Farizeeër die Gamaliël heette en die we in deze passage zullen tegenkomen. Saulus, die de apostel Paulus werd, was een leerling van Gamaliël en was een Farizeeër.

Maar Saulus was waarschijnlijk niet werkelijk lid van het Sanhedrin, want het bestond uit de oudsten van Israël, en hij was ten tijde van zijn bekering een jonge man. Blijkbaar was hij een beschermeling die bij Gamaliël studeerde en op een of andere manier zijdelings aan het Sanhedrin verbonden was. Want toen het Sanhedrin Stefanus uiteindelijk doodstenigde, mocht Saulus niet meedoen. Hij paste alleen op de

mantels van de echte grote mannen die het belangrijke werk van het Sanhedrin deden: een onschuldige man doden, zoals zij dat met Jezus hadden gedaan. Dezelfde groep had Jezus ter dood veroordeeld.

We zien hier niet dat de Farizeeën tegen de apostelen optreden. Het zijn de overpriesters en de Sadduceeën. Hun bezwaar tegen de prediking van Petrus is dat hij in Jezus de opstanding uit de doden predikte. Er staat niet dat hij predikte dat Jezus uit de doden was opgestaan. Petrus predikte wel dat Jezus uit de doden was opgestaan, maar dat was niet hun hele bezwaar. Petrus zei dat we in het geval van Jezus een voorbeeld hebben van de opstanding uit de doden. Zij maakten bezwaar tegen het begrip opstanding uit de doden. Petrus verkondigde dat Jezus' opstanding een voorbeeld was van de opstanding uit de doden. Daarmee zou Petrus in hun geschil met de Sadduceeën over dat onderwerp duidelijk aan de kant van de Farizeeën zijn komen te staan.

De discipelen stonden natuurlijk niet aan de kant van de Farizeeën. Opmerkelijk is dat de Sadduceeën in de evangeliën, toen Jezus op aarde was, nauwelijks enige aandacht aan Jezus besteedden. Pas bij Zijn laatste arrestatie, toen Hij vlak voor Zijn kruisiging voor het Sanhedrin terechtstond, behandelden de priesters en overpriesters, die Sadduceeën waren, Zijn zaak. Maar tijdens Zijn leven waren het de Farizeeën die last van Jezus hadden. Het waren de Farizeeën die plannen maakten om Hem te doden. Het zijn de Farizeeën die we tegenkomen als de voornaamste tegenstanders van Christus toen Hij op aarde was.

Maar nu Jezus weg is, zien we in het boek Handelingen dat de Farizeeën de gunstiger gezinde partij zijn. We zullen zien dat een aantal Farizeeën zelf deel gaat uitmaken van de gemeente. Gamaliël, een Farizeër in het Sanhedrin, is degene die voorkomt dat de discipelen door het Sanhedrin worden gestenigd of gedood wanneer de Sadduceeën in de raad hen willen doden. In het boek Handelingen klinken de Farizeeën zowaar als vrienden van de gemeente, en ze zijn beslist vriendelijker dan de Sadduceeën.

4

De opstanding als bron van conflict

Dit komt ongetwijfeld doordat het onderwerp van de opstanding tijdens het leven van Jezus niet echt centraal stond. Maar toen het een centraal onderwerp werd in het onderwijs van de apostelen, nadat Jezus Zelf uit de doden was opgestaan, werd het iets waar de Farizeeën anders tegenaan keken: ‘Wij geloven misschien niet in Jezus, maar we geloven wel in de opstanding.’ Het waren de Sadduceeën die tot vijandigheid werden aangezet toen de opstanding van Jezus de boodschap werd, vanwege de boodschap van de opstanding zelf.

Er bestond zo veel vijandigheid tussen de twee kampen dat Paulus later in Handelingen, wanneer hij voor het Sanhedrin terechtstaat en ze hem willen lynchen, besluit eraan te ontkomen door te zeggen:

En Paulus, die wist dat het ene deel bestond uit Sadduceeën en het andere uit Farizeeën, riep in de Raad: Mannenbroeders, ik ben een Farizeeër en zoon van een Farizeeër. Ik word geoordeeld over de hoop en de opstanding van de doden.

HANDELINGEN 23:6

Plotseling zeggen de Farizeeën in de raad:

En er ontstond luid geschreeuw en de schriftgeleerden van de partij van de Farizeeën stonden op en betoogden fel: Wij vinden geen kwaad in deze man. En als er een geest tot hem gesproken heeft, of een engel, laten wij dan niet tegen God strijden.

HANDELINGEN 23:9

Bedenk dat zij in engelen geloofden. De Sadduceeën niet. Ze jagen de Sadduceeën op stang. En de Sadduceeën houden hem tegen:

“Nee, weg met hem! Hij verdient het niet om te leven.” Dan breekt er in de rechtszaal een enorme rel uit tussen de Sadduceeën en de Farizeeën, omdat Paulus als het ware een granaat in hun midden heeft gegooid door te zeggen: “Ik geloof in de opstanding van de doden.” Dat was een aanleiding voor heel wat strijd tussen die groepen.

5

Arrestatie zonder geldige aanklacht

En dus wordt ons hier verteld dat het de Sadduceeën, de overpriesters enzovoort zijn die zeer verontrust zijn. Vers 2 zegt dat dit komt doordat Petrus in Jezus de opstanding van de doden verkondigde. Dus sloegen ze de handen aan hen en namen hen gevangen. Dit wordt heel kort behandeld. Er wordt eigenlijk niet aangegeven onder welk voorwendsel ze dat deden. Het is tenslotte niet verboden om in de opstanding van de doden te geloven. De Farizeeën geloofden erin. Zij werden niet gevangengezet. Het is niet zo dat er in Israël een wet bestond die zei dat je de gevangenis inging als je de opstanding van de doden predikte of erin geloofde. Het verontrust de Sadduceeën gewoon, omdat zij het er niet mee eens zijn.

Op welke gronden grijpen ze deze onschuldige mannen en gooien ze hen in de gevangenis? Ze wisten niet op welke gronden ze deze mannen arresteerden, maar ze wisten wel dat ze hen niet mochten en hen uit de roulatie wilden nemen. Achteraf moesten ze beslissen waarvan ze hen zouden beschuldigen. In de oude wereld, voordat er constitutionele democratieën kwamen, was je schuldig totdat je onschuld bewezen was. Of je kon zelfs gearresteerd worden voordat bekend was waarvan je werd beschuldigd. Dat gold later ook voor Paulus, toen hij voor Festus en Felix werd gebracht. Ze zeiden: “We proberen erachter te komen wat hier de aanklacht is. We houden hem twee jaar in de gevangenis terwijl we wachten, maar we kunnen er niet achter komen waarvan hij wordt beschuldigd.” Zo werkten de rechtbanken in de oudheid. Helaas ken ik een of twee gevallen waarin het in recente tijden in dit land ook zo is gegaan.

Het lijkt vreemd, en het lijkt beslist onrechtvaardig, dat mensen gearresteerd worden zonder ervan beschuldigd te zijn een wet te hebben overtreden. Alleen omdat de autoriteiten je niet mogen, omdat je hen irriteert en omdat ze verontrust zijn over wat

je zegt. Dus gooiden ze deze mannen in de gevangenis. Er staat dat ze hen tot de volgende dag in hechtenis namen, want het was al avond.

Misschien herinner je je dat het aan het begin van dit verhaal, in hoofdstuk 3, vers 1, drie uur 's middags was. Het was de tijd van het gebed, het negende uur, toen Petrus en Johannes op weg waren naar de tempel. Ze kwamen deze man tegen en genazen hem, en daardoor ontstond al deze opschudding. Blijkbaar preekt Petrus nu al bijna drie uur en is de zon bijna onder. Dus denken ze: “We kunnen 's nachts geen zaken afhandelen. We zetten hen in de gevangenis en berechten hen morgenochtend.”

Er staat:

6

De hogepriesterlijke familie als rechtbank

En het gebeurde de volgende dag dat hun leiders en oudsten en schriftgeleerden in Jeruzalem bijeenkwamen, ook Annas, de hogepriester, en Kajafas, Johannes, Alexander en allen die tot het hogepriesterlijk geslacht behoorden.

HANDELINGEN 4:5-6

Interessant genoeg zijn al deze mensen uit de buitenbijbelse geschiedenis bekend, behalve Alexander. Geleerden kennen buiten deze tekst geen andere verwijzing naar hem. Maar omdat van alle anderen in andere bronnen is vastgelegd dat ze tot de familie van de hogepriester behoorden, nemen we aan dat Lukas meer wist over de familie van de hogepriester dan hedendaagse geleerden. Hij kende namelijk nog een andere man die Alexander heette, naast degenen van wie zij weten.

Lukas is voor veel kwesties een primaire geschiedschrijver. We hoeven niet te zeggen: “Als we wat Lukas zei niet vanuit andere bronnen kunnen bevestigen, dan moet Lukas het wel bij het verkeerde eind hebben.” Nee, Lukas is een van de primaire bronnen over de gebeurtenissen in deze periode. In veel gevallen is hij een betere bron dan sommige andere buitenbijbelse geschiedschrijvers. Hij was met deze zaken vertrouwd, omdat hij in die tijd leefde. Hij kende deze mensen.

Het is dus een groep uit de familie van de hogepriester en een ad-hocbijeenkomst van leiders van Israël, waarschijnlijk een voldoende groot aantal leden van het Sanhedrin om rechtsgeldig bijeen te komen. We moeten trouwens onthouden dat Annas en Kajafas hier genoemd worden. Ze zijn beiden hogepriester. Annas was de schoonvader van Kajafas en was in de eerste jaren van Jezus' leven hogepriester geweest. Maar de Romeinen hadden hem uit zijn ambt gezet en Kajafas, zijn schoonzoon, in zijn plaats aangesteld. De Joden erkenden echter nog steeds Annas en niet Kajafas. Daarom worden ze allebei hogepriester genoemd, hoewel er volgens de Joodse wet maar één hogepriester tegelijk is.

Toen Jezus werd gearresteerd, werd Hij eerst naar het huis van Annas gebracht en daarna naar het huis van Kajafas. Dit zijn dus dezelfde mannen die Jezus slechts enkele maanden geleden voor zich hadden staan om Hem te berechten en besloten hadden Hem te kruisigen. Nu hebben ze deze mannen voor zich, en je kunt er zeker van zijn dat ze hen ook heel graag zouden laten kruisigen. Maar ze zouden de Romeinen onmogelijk kunnen overhalen om hen te kruisigen. Dus als het Sanhedrin hen ter dood veroordeelde, zouden ze hen waarschijnlijk stenigen, zoals ze later met Stefanus deden.

Er staat dat ze in Jeruzalem bijeen waren. Vers 7 zegt:

7

Petrus verkondigt Jezus voor de Raad

En toen zij hen in het midden hadden doen staan, vroegen zij:
Door welke kracht of door welke naam hebt u dit gedaan?

HANDELINGEN 4:7

En Petrus, vervuld met de Heilige Geest, zei tegen hen:

Toen zei Petrus, vervuld met de Heilige Geest, tegen hen: Leiders van het volk en oudsten van Israël! Wanneer wij vandaag ondervraagd worden over de weldaad aan een zieke man bewezen, waardoor hij gezond geworden is, laat het dan bij u allen en bij heel het volk Israël bekend zijn dat door de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, Die u gekruisigd hebt maar Die God uit de doden opgewekt heeft, dat door Hem deze man hier gezond voor u staat.

HANDELINGEN 4:8-10

En de zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.

HANDELINGEN 4:12

Dit is Petrus' korte preek tijdens zijn berechting. Het is niet bepaald een verdediging. Hij staat terecht. De rechtbank heeft hem de gelegenheid gegeven voor zichzelf te spreken. Hij spreekt niet voor zichzelf. Hij verkondigt het evangelie. Hij verkondigt gewoon het evangelie. En hij maakt het zichzelf niet gemakkelijker door te zeggen:

Jullie hebben Jezus vermoord.

Hij windt er hier geen doekjes om, en dat doet hij nooit. Hij blijft precies dit zeggen:

maar de Vorst van het leven hebt u gedood, Die God uit de doden opgewekt heeft, waarvan wij getuigen zijn.

HANDELINGEN 3:15

waarbij het altijd als tegenstelling wordt gezegd:

Jullie hebben hem vermoord. God heeft hem opgewekt.

Wat zegt dat over jou en God? Jij hebt bepaalde bedoelingen; God heeft andere. Jij houdt je bezig met de ene reeks prioriteiten, en God staat lijnrecht tegenover jou. Jij vond dat Hij moest sterven; God vond dat Hij moest leven.

Dit soort tegenstelling maakt voortdurend deel uit van vrijwel elke preek die Petrus tot de Joden houdt. Hij wil duidelijk maken dat zij schuldig zijn. Later, in hoofdstuk 5, zullen ze klagen. In hoofdstuk 5, vers 28, aan het einde van dat vers, zullen ze zeggen:

Hebben wij u niet ten strengste bevolen dat u in deze Naam niet zou onderwijzen? En zie, u hebt met deze leer van u Jeruzalem vervuld en u wilt het bloed van deze Mens over ons brengen.

HANDELINGEN 5:28

Dat is waar wij ons zo over opwinden, want jullie brengen het bloed van deze Man over ons. Je herinnert je misschien dat ze, toen ze voor Pilatus stonden, zeiden:

En heel het volk antwoordde en zei: Laat Zijn bloed maar komen over ons en over onze kinderen!

MATTHEÛS 27:25

Zij zijn degenen die Zijn bloed over zich hebben gebracht.

Zelfs wanneer ze zeggen:

Jullie krijgen problemen met ons, omdat jullie ons de schuld van de dood van deze man in de schoenen schuiven, zijn de eerstvolgende woorden die Petrus zegt:

De God van onze vaders heeft Jezus opgewekt, Die u omgebracht hebt door Hem aan een kruishout te hangen.

HANDELINGEN 5:30

Petrus zegt geen dingen die ervoor zullen zorgen dat men hem mild behandelt in de rechtbank. Hij probeert niet bij de rechter in de gunst te komen — in dit geval is er geen jury. Het punt is dat hij zonder enige terughoudendheid gewoon alles verkondigt,

zonder ook maar iets in te houden. Dat doet hij zelfs wanneer hij terechtstaat voor precies de mensen die Jezus enkele weken eerder gekruisigd hadden en van wie hij wist dat ze gemakkelijk hetzelfde, of iets anders ergs, met hem konden doen.

8

Vrijmoedigheid door de Heilige Geest

Nu staat er dat hij vervuld was met de Heilige Geest. Volgens mij moeten we daar niet uit opmaken dat deze mannen slechts af en toe met de Geest vervuld waren, en dat dit een van die keren was. Volgens mij moeten we begrijpen dat deze woorden er zo vrijmoedig uitkwamen omdat hij vervuld was met de Geest. In hoofdstuk 4 en 5 zullen we herhaaldelijk een verband aantreffen tussen vervuld zijn met de Geest en vrijmoedigheid. Dat is volgens mij wat ons hier verteld wordt. De Heilige Geest gaf hem de woorden.

Je herinnert je misschien dat Jezus, toen Hij de discipelen in het Evangelie naar Mattheüs uitzond, zei:

Maar wees op uw hoede voor de mensen, want zij zullen u overleveren aan raadsvergaderingen, en in hun synagogen zullen zij u geselen. En u zult ook voor stadhouders en koningen geleid worden omwille van Mij, tot een getuigenis voor hen en de heidenen. Maar wanneer zij u overleveren, moet u niet bezorgd zijn hoe of wat u spreken moet, want het zal u op dat moment gegeven worden wat u spreken moet. Want u bent het niet die spreekt, maar de Geest van uw Vader, Die in u spreekt.

MATTHEÛS 10:17-20

Volgens mij wijst Lukas erop dat dit hier gebeurde. Petrus staat terecht, en de Heilige Geest, Die hem vervult, geeft hem de woorden die hij moet spreken.

Hij spreekt hen aan en zegt:

Wanneer wij vandaag ondervraagd worden over de weldaad aan een zieke man bewezen, waardoor hij gezond geworden is,

HANDELINGEN 4:9

Hij laat hen eruitzien als idioten, want dat is inderdaad het enige ongewone wat hij heeft gedaan. Wat de preek betreft die hij hield: er bestaan geen wetten tegen de verkondiging dat een man uit de dood is opgestaan. Daar bestaat geen wet tegen. Het enige wat hij deed waardoor hij in moeilijkheden kwam, was dat hij een man genas.

Hij zegt:

Toen zei Petrus, vervuld met de Heilige Geest, tegen hen: Leiders van het volk en oudsten van Israël! Wanneer wij vandaag ondervraagd worden over de weldaad aan een zieke man bewezen, waardoor hij gezond geworden is, laat het dan bij u allen en bij heel het volk Israël bekend zijn dat door de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, Die u gekruisigd hebt maar Die God uit de doden opgewekt heeft, dat door Hem deze man hier gezond voor u staat.

HANDELINGEN 4:8-10

9

Handelen in de Naam van Jezus

We zullen herhaaldelijk zien dat de apostelen en hun tegenstanders spreken over spreken in Zijn Naam of handelen in Zijn Naam. Wat betekent het om in Zijn Naam, in de Naam van Jezus, te handelen of iets te doen? Voor ons christenen is dat een heel gebruikelijke uitdrukking, maar heb je er ooit bij stilgestaan? Wat betekent het om iets in de naam van iemand anders te doen? Het betekent dat je iets doet als diens gemachtigde vertegenwoordiger, nietwaar?

Als we het woord Jezus niet invullen: 'In naam van de wet. Stop, in naam van de wet.' Wat betekent dat? Het betekent: 'Op gezag van de wet, als vertegenwoordiger van de wet, spreek ik zoals de wet je opdraagt om dit of dat te doen, in naam van de wet.' Iets doen in de naam van iemand anders betekent dat je handelt alsof je een volmacht van die persoon hebt. Die persoon heeft je gemachtigd om zijn naam te gebruiken en gebruik te maken van al het aanzien dat zijn naam mogelijk heeft, om in zijn plaats op te treden als zijn vertegenwoordiger. Dat betekent het om iets te doen in de Naam van Jezus. Paulus zei in, geloof ik, Kolossenzen 3:17:

En alles wat u doet met woorden of met daden, doe dat alles in de Naam van de Heere Jezus, terwijl u God en de Vader dankt door Hem.

KOLOSSENZEN 3:17

Met andere woorden, wat je ook doet, doe het als vertegenwoordiger van Christus. Jij bent Zijn vertegenwoordiger. Je hebt geen vrije momenten waarin je gewoon jezelf kunt zijn, zonder enige band met Christus. Je bent altijd Zijn vertegenwoordiger. Je bent altijd een lid van Zijn lichaam. Je bent Zijn handen. Je bent Zijn voeten. Je bent Zijn vlees, Zijn beenderen. Wanneer jij handelt, handelt Hij. En wanneer mensen jou iets aandoen, doen ze het Hem aan. Bedenk dat Hij zei:

En de Koning zal hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan.

MATTHEÛS 25:40

De gemeente is tenslotte Zijn lichaam. Wij zijn degenen die Hij heeft uitgekozen en gemachtigd om Hem te vertegenwoordigen en Zijn plan uit te voeren in Zijn Naam, niet in onze eigen kracht en niet op ons eigen gezag. Maar wij zijn als Zijn gevolmachtigden aangesteld. Wij zijn als leden van Zijn lichaam opgenomen in Zijn eigen identiteit, zodat wij in Zijn Naam kunnen handelen.

Zoals we van tijd tot tijd zullen zien in de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen, lijkt Petrus te groeien in zijn besef van wat dat betekent. Daar zal ik later op wijzen. Maar zij zeggen: 'In welke naam hebben jullie dat gedaan? Wie heeft jullie daartoe gemachtigd?' Dat is wat ze zeggen. 'Wie heeft jullie gemachtigd om dat te doen? En door wiens kracht is dit gebeurd? Jullie zijn mensen. Het kan niet alleen door jullie zijn.'

Hij zegt: 'Ik zal jullie vertellen Wie het is. Het is in de Naam van Jezus: precies Degene Die jullie hebben vermoord en Die God uit de doden heeft opgewekt.'

Het is interessant dat we in die zin, in vers 10, deze twee uitdrukkingen hebben. De zin begint met de mededeling dat dit door de Naam van Jezus Christus is gebeurd, en aan het einde van de zin zegt hij:

Door Hem staat deze man hier gezond voor jullie.

Wat door de Naam van Jezus wordt gedaan, wordt door Jezus gedaan, door Hem. Deze man is genezen door Zijn Naam.

Petrus was degene die handelde, de vertegenwoordiger die bij de genezing betrokken was, maar het gebeurde door Jezus. Jezus, Die gestorven is, leeft nog steeds, of we zouden moeten zeggen: Hij leeft weer. Hij is terug. Hij is terug en machtiger dan ooit. En Hij doet actief precies dezelfde dingen die Hij deed voordat jullie Hem doodden, alleen doet Hij ze nu door ons heen, Zijn lichaam.

10

De verworpen steen wordt de hoeksteen

Dat is wat hij in vers 11 zegt:

Deze Jezus is de steen die door u, de bouwers, veracht werd, maar Die de hoeksteen geworden is.

HANDELINGEN 4:11

Daarmee bedoelt hij dat Jezus de steen is.

Dat is een citaat uit Psalm 118, vers 22. Het is een citaat dat Jezus Zelf aanhaalde toen Hij de Farizeeën berispte. Hij zei:

De steen die de bouwers verworpen hadden, is tot een hoeksteen geworden.

PSALMEN 118:22

Petrus maakt het persoonlijk:

de steen die jullie, de bouwers, hebben afgewezen.

In Psalmen staat alleen:

de steen die de bouwers hebben afgewezen, Dat staat er wat afstandelijker. Maar Petrus spreekt tegen de bouwers die Hem verworpen hebben:

Deze Jezus is de steen die door u, de bouwers, veracht werd, maar Die de hoeksteen geworden is.

HANDELINGEN 4:11

Het beeld is natuurlijk dat van het bouwen van een bouwwerk van steen. We moeten dit waarschijnlijk opvatten als een verwijzing naar het bouwen van een tempel, het bouwen van een woonplaats voor God. Israël was in zekere zin de plaats waar God woonde. Ze hadden in hun midden een tempel die Salomo had gebouwd, maar Israël als geheel was de plaats waar God op aarde en onder de mensen woonde.

De leiders van Israël, de machthebbers, waren de bouwers. Het was hun taak om in Israël deze geschikte woonplaats voor God te bouwen. En dan komt er een belangrijke steen die ze voor het bouwwerk kunnen gebruiken, maar ze hebben er geen belangstelling voor. Hij past niet in hun bouwtekening. Ze hebben in hun ontwerp geen plaats om deze specifieke steen neer te leggen. Ze weten hoe ze willen dat het bouwwerk eruitziet, en Hij ziet er niet uit zoals zij willen dat het wordt. Dus gooien ze Hem weg. Ze verwerpen deze steen.

Niet lang daarna kijken ze opzij en staat daar een andere tempel, en Hij is daarvan de voornaamste hoeksteen. God neemt de steen waarvoor zij in hun bouwtekening geen plaats hadden en bouwt een heel nieuwe tempel op die ene steen, en die steen is Jezus.

11

De gemeente als geestelijke tempel

De vroege gemeente gebruikte dit beeld vaak. Petrus spreekt hierover in 1 Petrus 2. Er staan verscheidene gedeelten over een steen in het Oude Testament. Dit is een van de belangrijkste, Psalm 118:22. Er is ook Jesaja 28:16, waar staat:

daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, die vast gegrondvest is. Wie gelooft, zal zich niet weg haasten.

JESAJA 28:16

Zo staat het in Jesaja. Er is nog een passage, ik geloof in Jesaja 8:14, waar staat dat Hij een steen des aanstoots is.

Deze verschillende profetieën over een steen worden op Jezus toegepast, zoals ongetwijfeld ook de Rots van Israël op Hem werd toegepast. In het Oude Testament wordt Jahweh vaak de Rots van Israël genoemd. Jezus is de steen, als het ware uit dezelfde rots gehouwen. Hij is de steen. Hij is de Rots van Israël, Die hun werd voorgehouden als het fundament waarop de structuur van hun samenleving moest worden gebouwd, figuurlijk gesproken als een gebouw.

Petrus gebruikt de beeldspraak van de christelijke gemeenschap als een gebouw. De gemeente is de tempel. Hij zegt in 1 Petrus 2:5:

dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.

1 PETRUS 2:5

Jullie christenen, 1 Petrus 2:5:

ook jullie worden als levende stenen opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om via Jezus Christus geestelijke offers te brengen die God graag aanneemt. Daarom staat er ook in de Schrift: Kijk,

daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, die vast gegrondvest is. Wie gelooft, zal zich niet weg haasten.

JESAJA 28:16

Dat is Jesaja 28:16.

Voor u dan, die gelooft, is Hij kostbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwers verworpen hebben, die is de hoeksteen geworden,

1 PETRUS 2:7

Dat is natuurlijk onze huidige passage, Psalm 118:22. Dan zegt Petrus in vers 8:

en een steen des aanstoots en een struikelblok; voor hen namelijk die zich aan het Woord stoten, door ongehoorzaam te zijn, waartoe zij ook bestemd zijn.

1 PETRUS 2:8

Dat is Jesaja 8:14.

Petrus smeedt drie verschillende passages uit het Oude Testament aaneen die naar Jezus als een steen verwijzen. Hij is een hoeksteen. Hij is de steen die de bouwers verwierpen, maar die niettemin de fundamentsteen werd en een hoeksteen van het nieuwe gebouw, dat uit levende stenen bestaat: de gemeente, de ware tempel van de Heilige Geest. Zo begrepen de apostelen deze verwijzingen naar de Messias als een steen. Hier wordt een gebouw opgetrokken.

Als je naar Efeze 2:19-22 kijkt, zegt Paulus:

Dat wil zeggen: wij christenen worden opgebouwd alsof wij bouwmaterialen zijn die tot een bouwwerk worden samengevoegd. Jezus Christus Zelf is de hoeksteen, een duidelijke toespeling op Jesaja 28:16 en Psalm 118:22.

Dan zegt hij dat in Christus het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere.

Hij verwijst naar de gemeente als een geestelijk gebouw van levende stenen, zoals Petrus erover sprak:

Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is, en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt tot een woning van God, in de Geest.

EFEZE 2:19-22

De tempel, een heilige tempel in de Heere, een woonplaats van God, is dus een geestelijke tempel: de gemeente, het lichaam van Christus. Wij mensen zijn als gemeenschap figuurlijk gesproken een woonplaats van God, als een huis, als een tempel. Die wordt opgebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, en Jezus is de voornaamste hoeksteen.

Ik weet niet hoeveel Petrus op dit vroege tijdstip van dit begrip begreep, want dit is heel kort na Pinksteren. Maar dit idee van Jezus als de hoeksteen heeft zich in de loop van de tijd beslist verder ontwikkeld. De apostelen begrepen het grondig en verwezen er vaak naar.

12

Wat betekende behoud voor de Joden?

Na dit gezegd te hebben, zegt hij in vers 12, we zijn nu weer terug bij Handelingen 4:

En de zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.

HANDELINGEN 4:12

Zo beëindigt Petrus zijn preek:

Bij niemand anders is behoud te vinden, want onder de hemel is er geen andere naam aan de mensen gegeven waardoor we behouden moeten worden.

Voor ons als christenen in de eenentwintigste eeuw heeft het woord ‘behouden’ een heel specifieke betekenis. Dat zou ook zo zijn geweest als we in de tweede eeuw hadden geleefd. En dat heeft het ook. Met ‘behouden’ bedoelen we meestal voor eeuwig behouden. We bedoelen meestal gered van de hel om naar de hemel te gaan, en dat is waar. Dat maakt werkelijk deel uit van ons behoud.

Maar hadden de Joden dit begrip? Het Oude Testament sprak niet over het hiernamaals. Je vindt in het Oude Testament geen beschrijvingen van de hemel of de hel, en ook geen dreigingen met de hel of beloften van de hemel als bestemming na de dood. Dit soort taal kwam in het Nieuwe Testament naar voren. Maar deze luisteraars waren geen nieuwtestamentische gelovigen. Dit waren Joodse mensen met een Joods perspectief. Hoe zouden zij ‘behouden worden’ begrijpen?

Iets interessants is dat Paulus in Romeinen 9 zegt:

En Jesaja roept over Israël uit: Al zou het getal van de Israëlieten zijn als het zand van de zee, slechts het overblijfsel zal behouden worden.

ROMEINEN 9:27

Maar daar citeert hij uit Jesaja 10, en in Jesaja 10 staat eigenlijk:

Want, Israël, al is uw volk als het zand van de zee, toch zal maar een overblijfsel daarvan terugkeren; tot verdelging is vast besloten; het stroomt over van gerechtigheid.

JESAJA 10:22

Alleen een overblijfsel zal terugkeren.

13

Behoud als terugkeer uit de ballingschap

De Joden vatten het behoud van Israël op als de terugkeer van ballingen. Als je tegenwoordig aan een orthodox-Joodse rabbijn vraagt waarom hij niet gelooft dat Jezus de Messias is, zal hij waarschijnlijk eerst het volgende antwoorden. Hij kan daarnaast nog andere dingen noemen, maar dit is van oudsher het voornaamste Joodse bezwaar: ‘Wanneer de Messias komt, zal Hij de ballingen bijeenbrengen en naar Israël terugbrengen. Jezus heeft dat niet gedaan.’

Toen Jezus kwam, was de diaspora over de hele wereld verspreid. Toen Jezus wegging, was die nog altijd over de hele wereld verspreid. Eerlijk gezegd is die tot op de dag van vandaag grotendeels over de hele wereld verspreid. Jezus heeft de diaspora, de Joden, niet bijeengebracht. En dat is het voornaamste wat de Joden in verband brachten met het behoud dat de Messias zou brengen. Hij zal het volk van God, Israël, bijeenbrengen en terugbrengen naar het land Israël.

Ze kenden niet het idee dat ze na hun dood naar de hemel zouden gaan of aan de hel zouden ontkomen. God had in het Oude Testament niets over die dingen geopenbaard. Wat zij wilden, was weer in het land wonen: veilig, met zelfbestuur en niet langer verspreid onder de heidenen. Dat zou het behoud van Israël zijn.

Dit is waarschijnlijk wat de discipelen zelf in gedachten hadden toen ze in Handelingen 1:6 vroegen:

Zij dan die samengekomen waren, vroegen Hem: Heere, zult U in deze tijd voor Israël het Koninkrijk weer herstellen?

HANDELINGEN 1:6

Het begrip dat de Joden van behoud hadden, was het behoud van het volk uit zijn ballingschap.

Dit is voor ons soms moeilijk te beseffen, omdat wij bij behoud helemaal niet in geografische of tijdelijke termen denken. Wij denken bij behoud uitsluitend in termen van: „Wanneer je sterft, ga je naar de hemel.” Maar de Joden hadden dat referentiekader niet. Jezus Zelf sprak niet veel over de hemel. Hij zei wel dat je een schat in de hemel hebt als je schatten in de hemel verzamelt, enzovoort. Maar Hij sprak niet veel over naar de hemel gaan, en evenmin sprak Hij veel over naar de hel gaan. Hij sprak voornamelijk over het behoren tot Gods volk, over God behagen, enzovoort. Dat waren de voornaamste onderwerpen waar Jezus over sprak. Maar de Joden, en misschien zelfs de Joodse christenen op dit punt, hebben mogelijk nog niet volledig begrepen dat behoud veel te maken heeft met wat er gebeurt nadat je sterft. De Joden verwachtten immers nog steeds dat de Messias zou komen om Israël te redden uit zijn gevangenschap, uit zijn ballingschap, en hen terug te brengen naar het Heilige Land—niet naar de hemel, maar naar het Heilige Land. Daar wilden ze zijn.

Als je naar Jesaja hoofdstuk 10 kijkt: ik heb al gezegd dat Paulus dit vers in Romeinen 9 aanhaalt:

En Jesaja roept over Israël uit: Al zou het getal van de Israëlieten zijn als het zand van de zee, slechts het overblijfsel zal behouden worden.

ROMEINEN 9:27

Paulus gebruikt het woord „behouden”. Jesaja gebruikte de woorden „zal terugkeren”. In deze context staat er in Jesaja hoofdstuk 10, vanaf vers 20:

Op die dag zal het gebeuren dat het overblijfsel van Israël en wie van het huis van Jakob ontkomen zijn, niet langer zullen steunen op hem die hen geslagen heeft, maar zij zullen steunen op de HEERE, de Heilige van Israël, in trouw.

JESAJA 10:20

—dit zou het trouwe overblijfsel zijn, niet alle Joden—

Als we verder kijken naar vers 21:

Dat overblijfsel zal terugkeren, het overblijfsel van Jakob, naar de sterke God.

JESAJA 10:21

enzovoort.

Want, Israël, al is uw volk als het zand van de zee, toch zal maar een overblijfsel daarvan terugkeren; tot verdelging is vast besloten; het stroomt over van gerechtigheid.

JESAJA 10:22

14

Terugkeer naar de Messias brengt behoud

zou in de gedachtewereld van de Joden een terugkeer uit de ballingschap overbrengen. Toch ziet de profeet, geïnspireerd door de Geest, in feite dat die terugkeer nog iets anders inhoudt. Let op wat er in vers 21 staat:

Wat er van het volk overblijft, zal terugkeren naar de machtige God.

Het is geen terugkeer naar een plaats; het is een terugkeer naar God. Dat is wat iemand behoudt. Daarom omschreef Paulus dit als:

En Jesaja roept over Israël uit: Al zou het getal van de Israëlieten zijn als het zand van de zee, slechts het overblijfsel zal behouden worden.

ROMEINEN 9:27

En Wie is de Machtige God? Deze term wordt maar één andere keer in de Schrift gebruikt, in het voorgaande hoofdstuk van Jesaja. Jesaja hoofdstuk 9, vers 5:

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder. En men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.

JESAJA 9:5

Dit verwijst naar Jezus Christus. Het overblijfsel zal terugkeren naar de Machtige God —Degene Die in het voorgaande hoofdstuk het Kind is Dat geboren wordt, een Zoon Die gegeven wordt. Die Ene. Ze zullen terugkeren naar de Messias.

De profetie van Jesaja zegt dat alleen een trouw overblijfsel van Israël tot de Messias zal komen, Die de Machtige God is, en dat is behoud zoals wij dat kennen. De Joden dachten geografisch over behoud, namelijk als een terugkeer naar Israël. Hij zegt: nee, ze keren terug naar de Messias. Dat is behoud.

Petrus begreep dit tegen die tijd, denk ik. Paulus begreep het later zeker. Hadden de Sadduceeën en de mensen in het Sanhedrin dit begrip eigenlijk wel toen hij zei:

En de zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.

HANDELINGEN 4:12

Behouden? Wat bedoel je, behouden? Bedoel je dat het overblijfsel terugkomt?

15

Gered van het oordeel over Jeruzalem

Het kan ook zijn dat „behouden” in hun gedachten in dit vroege stadium het idee overbracht dat ze gered zouden worden van de verwoesting die over het volk zou komen, die Johannes de Doper had voorzien en die Jezus had voorzien. Zoals we zullen zien, heeft Stefanus die voorzien. Daarom wordt hij terecht: omdat hij ervan wordt beschuldigd dat hij heeft gezegd dat Jezus zou komen en de tempel zou verwoesten en de Joden zou verstrooien, in plaats van het overblijfsel bijeen te brengen, in plaats van de diaspora terug te laten keren naar Israël. In plaats daarvan zouden degenen die al in Israël waren de diaspora gaan vormen. In het jaar 70 na Christus, toen de tempel werd verwoest, werden de overlevende Joden over de hele wereld verstrooid. Daar bleven ze bijna tweeduizend jaar. Het was alsof de diaspora nog groter werd.

Het is duidelijk dat de Joden en de christenen verschillende ideeën hadden over wat het betekende om behouden te worden. Maar over ten minste één ding konden ze het eens zijn: komen tot het behoud dat in Christus is, hield ook redding in van de verwoesting die over Jeruzalem zou komen. Dat gold ongeacht in welke andere betekenis dit mensen redde van hun zonden, van hun eeuwige verdoemenis, of wat het verder ook omvatte. Alleen de christenen zouden als groep van die verwoesting gered worden. We weten uit de geschiedenis dat de christenen in Jeruzalem naar een veilige plaats vluchtten voordat de Romeinen kwamen.

Degenen die tot Christus kwamen, werden niet alleen voor de eeuwigheid behouden. Ze werden destijds ook gered van de afschuwelijke massaslachting die over het afvallige Israël werd gebracht wegens zijn verwerping en kruisiging van Christus. Deze mensen konden daarvan gered worden. Ze konden deel van de gemeente worden. De gemeente zou hieraan ontkomen.

Het kan zijn dat ze niet begrepen — ik weet niet hoeveel ze begrepen — dat dit ook ging over iets wat tot in eeuwigheid voortduurt, na de dood, en dat soort dingen. Petrus begreep dat op dit punt waarschijnlijk wel, maar zijn luisteraars misschien niet. Het

enige wat hij zei, was: ‘Jullie verkeren werkelijk in grote moeilijkheden met God, en door Jezus kunnen jullie van de gevolgen daarvan worden gered, en op geen enkele andere manier.’

Natuurlijk begrijpen wij behoud en de gevolgen ervan misschien beter dan zij, maar het blijft een ware uitspraak. Het blijft behoud. Als je in die tijd een Jood was en tot Christus kwam, werd je op meer dan één manier gered. Je werd gered omdat je een van het overblijfsel was dat terugkeerde naar de machtige God, Jezus. Je zou ook worden gered van de Holocaust die in die generatie over jouw volk zou komen. Je werd ook gered voor de eeuwigheid. Dit is een groot behoud. Wat een groot behoud is dat! In welke mate de Joden die naar Petrus luisterden dat allemaal wel of niet begrepen, hij maakte heel duidelijk dat als je de Messias had gedood en God Hem had opgewekt, jij en God het duidelijk niet goed met elkaar konden vinden. Jij en God werkten elkaar tegen. Dat kan voor jou niet goed aflopen. Wat je ook denkt dat je daarvoor zal overkomen, je moet ervan worden gered, want je staat onder de toorn van God. De enige manier waarop je van die toorn kunt worden gered, is door tot Christus te komen. Er is geen andere Naam. Vergeving is nergens anders te vinden.

Zo sluit hij zijn boodschap af. Hij zegt: ‘Jullie moeten niet alleen verdragen wat wij prediken; jullie hebben wanhopig hard nodig wat wij onderwijzen. Jullie moeten niet alleen nalaten mensen te arresteren omdat ze dit zeggen; jullie moeten de boodschap zelf omarmen voor jullie eigen behoud.’ Dat is zijn boodschap aan hen.

Er staat:

16

Ongeleerde mannen spreken met gezag

Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen en merkten dat zij ongeleerde en eenvoudige mensen waren, verwonderden zij zich en herkenden zij hen als mensen die met Jezus samen geweest waren.

HANDELINGEN 4:13

Ik weet niet in hoeverre Johannes zich hier ook in het gesprek mengde, maar hij bevestigde blijkbaar in elk geval wat Petrus zei, zonder zich door het gerecht te laten intimideren.

Dit betekent niet dat ze het alfabet niet kenden. Het betekent dat ze niet tot rabbijn waren opgeleid.

De Farizeeën hadden bij Jezus hetzelfde opgemerkt. Ze zeiden:

En de Joden verwonderden zich en zeiden: Hoe kent Hij de Schriften zonder daarin onderwezen te zijn?

JOHANNES 7:15

Daarmee bedoelden ze niet dat Hij niet het gebruikelijke onderwijs had gehad dat iedere Joodse jongen kreeg, waarbij hij leerde lezen en de wet leerde. Het betekent dat Hij optrad als een rabbi. Hij onderwees de leraren, en toch had Hij niet de formele opleiding gehad die zij hadden. Jezus noch de apostelen hadden die gehad, en dat maakt het nog wat opmerkelijker.

Als iemand hoogopgeleid is, een groot redenaar is, scherpzinnig is en door wat hij zegt enorm gezag over mensen uitoefent, zouden veel mensen dat kunnen toeschrijven aan het feit dat hij veel hoger onderwijs heeft gevolgd. Hij hoort welsprekend te zijn. Hij hoort krachtig te spreken. Hij hoort intelligent te zijn. Maar stel dat je een leek bent, een visser die in geen van die dingen is opgeleid. Je staat voor de hoogste religieuze autoriteiten van het land, kondigt Gods oordeel over hen af en stelt hen vanwege hun opstandigheid aan de kaak, terwijl je zelf een onbeduidend persoon bent. Dan zijn ze nog veel meer verbijsterd. Ze merkten dat deze mannen geen opgeleide of geordineerde voorgangers waren. Ze verwonderden zich en beseften dat zij bij Jezus waren geweest.

Ik weet niet precies hoe we dat moeten begrijpen. Misschien betekent het eenvoudigweg dat ze beseften dat deze mannen met Jezus verbonden waren geweest toen Hij voor hen had gestaan, maar dat ze toen hadden nagelaten hen te arresteren. Misschien vonden ze dat ze hen tegelijk met Hem hadden moeten oppakken. Of

misschien betekent het dat hun houding en gedrag hen aan Jezus deden denken. Ze moesten dit van Hem hebben. Ze moesten bij Hem zijn geweest. Hoe dan ook, het stond buiten kijf dat ze met Jezus verbonden waren.

Er was nog een factor waarmee ze rekening moesten houden. In vers 14 zagen ze de man die genezen was bij hen staan, en ze konden er niets tegen inbrengen. Ze hadden deze mannen gearresteerd zonder dat er een duidelijke aanklacht tegen hen was, in de hoop een grond voor een aanklacht te vinden. Ze stonden met hun mond vol tanden toen ze het getuigenis van Petrus hoorden. Ze zagen zijn vrijmoedigheid. Ze beseften dat dit bovennatuurlijk was. Hij was geen opgeleide redenaar of leraar, en bovendien was er het bovennatuurlijke verschijnsel van een genezing, waarvan deze genezen man getuigde. Ze hadden niets te zeggen. Ze konden geen enkele aanklacht indienen. Ze wisten niet goed wat ze vervolgens moesten doen. Ze waren met stomheid geslagen.

In vers 15 staat:

17

God gehoorzamen boven het Sanhedrin

En nadat zij hun bevolen hadden de Raad te verlaten, overlegden zij met elkaar, en zeiden: Wat zullen wij met deze mensen doen? Want dat er een alom bekend teken door hen is verricht, is duidelijk voor allen die in Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet ontkennen. Maar laten wij, opdat het niet nog verder onder het volk bekend raakt, hun met de grootste dreiging gebieden dat zij tot geen enkel mens meer in die Naam mogen spreken.

HANDELINGEN 4:15-17

Dat zou veel uithalen!

Ze vinden het niet prettig dat Jezus door Zijn vertegenwoordigers in Jeruzalem blijft spreken. Ze dachten dat ze van Hem af waren. Ze dachten dat ze Hem het zwijgen hadden opgelegd, maar Hij heeft vertegenwoordigers. Hij heeft gemachtigde

woordvoerders die in Zijn Naam spreken, en daarom moeten deze mannen worden tegengehouden. Ze riepen hen binnen en geboden hun helemaal niet meer te spreken of te onderwijzen in de Naam van Jezus.

Maar Petrus hoefde niet eens te wachten om erover na te denken. Petrus en Johannes zeiden:

Maar Petrus en Johannes antwoordden en zeiden tegen hen:
Oordeel zelf of het juist is in Gods ogen, meer naar u te luisteren dan naar God.

HANDELINGEN 4:19

Wij hebben ons besluit genomen. Jullie kunnen zelf jullie besluit nemen. Als het erom gaat te beslissen welke prioriteiten we moeten volgen, en we overwegen of we naar jullie of naar God moeten luisteren, dan moeten jullie zelf maar bepalen wat daarop het antwoord is. Wij hebben ons besluit al genomen.

Hij zei: „Wij kunnen niet ophouden.

Want wij kunnen niet nalaten te spreken over wat wij gezien en gehoord hebben.

HANDELINGEN 4:20

Met andere woorden, de rechtbank had hen gearresteerd en hun een bevel gegeven, en Petrus zei: „Het spijt me, maar ik ga niet doen wat jullie zeggen.” Maar ze konden geen enkele aanklacht tegen hen indienen. Hij had geen misdaad begaan. Ze wisten niets meer te zeggen. En zo eindigt het proces ermee dat Petrus hun in feite een lange neus trekt en zegt: „Het kan me niet schelen wat jullie zeggen. God heeft ons instructies gegeven. Misschien zien jullie het niet zo, maar wij wel. Wij moeten God gehoorzamen, niet jullie.”

18

Volksgunst beperkt het Sanhedrin

En nadat ze hen nog verder hadden bedreigd, lieten ze hen gaan. Ze konden geen manier vinden om hen te straffen vanwege het volk, want iedereen verheerlijkte God om wat er gebeurd was. Bedenk dat er eerder, in hoofdstuk 2, stond dat de gemeente in de gunst stond bij heel het volk. Jezus zei:

Wee u, wanneer alle mensen goed van u spreken, want hun vaders deden evenzo met de valse profeten.

LUKAS 6:26

Maar Hij bedoelde niet dat gewone mensen geen goede dunk van je mochten hebben. Het gaat erom dat de echte, vijandige tegenstanders van het christelijk geloof geen goede dunk van je zouden moeten hebben. Je zou vervolgd moeten worden door degenen die Jezus vervolgen.

Niet de eerste de beste Jan, Piet of Klaas op straat vervolgt Jezus. Misschien wijzen ze Hem ten onrechte af of negeren ze Hem ten onrechte, maar ze zijn niet vijandig. Er zijn echter mensen die dat wel zijn, en deze mensen waren dat. De mensen in het algemeen, de menigten, stonden niet vijandig tegenover de apostelen. Ze waren hun juist gunstig gezind. Ze stonden in de gunst bij heel het volk.

We zullen dit telkens weer lezen: het Sanhedrin wilde meer tegen de apostelen ondernemen, maar ze waren bang. In hoofdstuk 5 arresteren ze hen zelfs opnieuw, maar daar staat dat ze hen zonder geweld meenamen, omdat ze bang waren voor de menigte en vreesden dat de menigte hen zou stenigen. Dat wil zeggen: de menigte zou de leden van het Sanhedrin die hen kwamen arresteren misschien stenigen, omdat de apostelen zo geliefd waren.

Deze situatie had het Sanhedrin niet meer in de hand. Ze dachten dat ze van Jezus af waren. Nadat Jezus gekruisigd was, schudden ze elkaar verheugd de hand en zeiden: „Mooi, we zijn van die onruststoker af. Nu hebben we een beetje rust.” Een paar weken later hadden ze geen rust meer en liep het uit de hand. De grote massa van de

bevolking van Jeruzalem dacht: „Die discipelen zijn geweldig. Kijk eens wat ze doen. Ze genezen mensen. Ze verkondigen een prachtige boodschap.” De menigte discipelen bleef maar groeien. En het Sanhedrin zei: „We hebben ons een hoop ellende op de hals gehaald door deze Jezus te doden. We hadden Hem waarschijnlijk beter kunnen negeren. Misschien was Hij dan wel weggegaan.” Maar ze beseften dat ze niets konden doen. Daarom lieten ze hen eenvoudig onder bedreigingen vrij.

19

De gemeente bidt na de bedreigingen

Nu staat er in vers 23:

En nadat zij losgelaten waren, gingen zij naar hun eigen mensen en berichtten alles wat de overpriesters en de oudsten tegen hen gezegd hadden.

HANDELINGEN 4:23

Toen ze dat hoorden, verhieven ze eensgezind hun stem tot God en zeiden—let eens op hoe vaak er in het boek Handelingen dingen eensgezind worden gedaan. Eensgezind betekent met één doel of één bedoeling. Ze waren erop gericht. In dit gebed waren ze verenigd in datgene waarop ze zich richtten.

Wie sprak er? Dat weten we niet. Misschien spraken een of meer mensen spontaan hardop. We moeten dit waarschijnlijk niet zo opvatten dat de hele gemeente tegelijk sprak en dit gebed uitsprak. Misschien bad één leider namens de hele gemeente, of deden verschillende mensen dat. Maar dit is een voorbeeld, een proeve, van hun gebed. Het laat zien hoe ze baden en welk effect dat had.

Ze zeiden eensgezind:

Waarom woeden de heidenvolken en bedenken de volken wat zonder inhoud is? De koningen van de aarde stellen zich op en de vorsten spannen samen tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde:

PSALMEN 2:1-2

De verzen 25 en 26 zijn een citaat uit Psalm 2, en nu geven ze er commentaar op:

Want, in waarheid, tegen Uw heilig Kind Jezus, Die U gezalfd hebt, zijn Herodes en Pontius Pilatus samen met de heidenen en de volken van Israël bijeengekomen, om alles te doen wat Uw hand en Uw raadsbesluit van tevoren bepaald had dat er gebeuren zou. Nu dan, Heere, sla acht op hun bedreigingen en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw Woord te spreken, doordat U Uw hand uitstrekt tot genezing en er tekenen en wonderen gebeuren door de Naam van Uw heilig Kind Jezus.

HANDELINGEN 4:27-30

20

Gebed om moed, niet om bescherming

En toen ze gebeden hadden, werd de plaats waar ze bijeengekomen waren, bewogen. Ze werden allemaal vervuld met de Heilige Geest en spraken het Woord van God met vrijmoedigheid. Hun eerdere vrijmoedigheid was er het bewijs van geweest dat de Heilige Geest door hen heen heen sprak voor de rechtbank, en dat was wat de rechtbank was opgevallen. Ze zagen de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes en zagen dat ze geen opleiding hadden genoten. Nu bidden ze opnieuw om vrijmoedigheid.

Let erop dat hun leven is bedreigd, en dus houden ze een gebedsbijeenkomst van de gemeente. Waar bidden ze om? 'Heere, laat ons alstublieft niet gedood worden. Houd de vijanden alstublieft bij ons vandaan. Laat alstublieft niemand ons pijn doen'? Nee.

Ze zeggen eenvoudig:

Heer, U hebt hun dreigementen gehoord. Geef ons genoeg moed om te blijven preken.

Met andere woorden, ze bidden dat ze zich door deze bedreigingen niet zullen laten intimideren, niet dat de bedreigingen niet zullen worden uitgevoerd. Je kunt vrijmoedig zijn, zelfs wanneer je in de gevangenis zit, zoals Paulus heeft bewezen, en Petrus ook, en veel christenen sindsdien. Je kunt vervolgd worden en toch vrijmoedig zijn. Ze bidden er alleen om dat ze vrijmoedig zullen zijn.

Het probleem is dat ze worden bedreigd, waarschijnlijk met de dood, zoals zij die bedreigingen opvatten. En dus zeggen ze: 'De volgende keer dat we eropuit gaan en prediken, worden we misschien doodgestenigd. Misschien worden we voor het gerecht gesleept. Wie weet wat ze met ons zullen doen? Ze zouden het ergste kunnen doen.'

Het zijn tenslotte dezelfde mensen die Jezus hebben gedood en die ons nu bedreigen. Laat ons dus niet geïntimideerd raken. Het is interessant dat ze niet om bescherming baden. Er staat geen enkel verzoek om bescherming, alleen om vrijmoedigheid, zodat ze zich door deze bedreigingen niet zouden laten intimideren.

21

Bidden tot de almachtige Schepper

Ik wil iets over deze gebeden opmerken, want dit is volgens mij het langste gebed dat in het boek Handelingen is opgetekend, en het is een goed voorbeeld van apostolisch gebed. Om te beginnen is het gericht tot God de Vader, want Jezus zei:

Hij zei tegen hen: Wanneer u bidt, zeg dan: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, zoals in de hemel, zo ook op de aarde.

LUKAS 11:2

Ze zeiden niet: ‘Onze Vader.’ Ze zeiden: ‘Heere’, maar ze bedoelden de Vader. Hoe weten we dat? Omdat ze, wanneer ze tot Hem spreken, naar Jezus verwijzen als:

Uw heilige dienaar Jezus.

Het is duidelijk dat ze niet tot Jezus bidden. Ze bidden tot God over Jezus. Wanneer ze tot God spreken, spreken ze over Jezus.

In dit geval is ‘Heere’, een term die in het Nieuwe Testament gewoonlijk naar Jezus verwijst, zonder twijfel een weergave van het woord Jahweh. Ze spraken Aramees en gebruikten naar alle waarschijnlijkheid dat woord.

En toen zij dat gehoord hadden, verhieven zij eensgezind hun stem tot God en zeiden: Heere! U bent de God Die de hemel en de aarde en de zee gemaakt hebt, en alle dingen die erin zijn,

HANDELINGEN 4:24

Vervolgens wijzen ze erop:

U hebt alles gemaakt.

Dat heeft niet bijzonder veel met de huidige situatie te maken. Het gaat een heel eind terug. Maar wanneer je in een situatie verkeert waarin je vijanden machtig lijken en jij machteloos lijkt, herinner jezelf er dan aan dat de God Die achter je staat Degene is Die almachtig is. Hij heeft alles gemaakt, ook deze onbeduidende dictators die zich proberen te verzetten tegen wat je doet en je bedreigen. Vergeleken met God zijn deze mannen als mieren, kleiner dan mieren.

Het punt is dat ze zichzelf eraan willen herinneren. Het is goed om in het gebed je geloof op te bouwen. Ze zeggen:

Heer, U bent de enige God, Die de hemel, de aarde, de zee en alles wat daarin is heeft gemaakt.

Laten we ons beeld verheffen van Wie God is, van Degene tot Wie we spreken, zodat we met enig vertrouwen kunnen bidden dat Hij werkelijk tegen deze taak opgewassen is. Hij kan deze situatie aan.

22

God voorzag het verzet tegen Christus

God heeft niet alleen alles geschapen, Hij heeft ook de situatie voorspeld waarin ze zich op dat moment bevonden. Ook dat is bemoedigend. ‘Dit is voor U geen verrassing, God.’ Duizend jaar voordat Jezus werd geboren, voorspelde God dit door Zijn dienaar David. Hij zei:

Waarom woeden de heidenvolken en bedenken de volken wat zonder inhoud is? De koningen van de aarde stellen zich op en de vorsten spannen samen tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde:

PSALMEN 2:1-2

Met andere woorden, ze zeggen: ‘Heere, duizend jaar geleden hebt U door David voorspeld dat de Messias door juist deze mannen tegengestaan zou worden.’ Wanneer ze dus in vers 27 commentaar geven op de psalm:

Want, in waarheid, tegen Uw heilig Kind Jezus, Die U gezalfd hebt, zijn Herodes en Pontius Pilatus samen met de heidenen en de volken van Israël bijeengekomen,

HANDELINGEN 4:27

Dan zijn dit de heidenen en de Joden die tekeergingen tegen de Heere en Zijn Gezalfde, over wie de psalmist sprak. Wie zijn deze mensen? Herodes, Pontius Pilatus, de heidenen en het volk Israël waren bijeengekomen om te doen wat Uw hand en Uw voornemen hadden bepaald dat er zou gebeuren.

Wat hij zegt, is: ‘U bent de Schepper, dus U bent tegen deze uitdaging opgewassen. U wist dat dit zou gebeuren. U hebt het door David voorspeld. Wat er is gebeurd, is in feite wat U Zelf had gepland dat er zou gebeuren, wat U Zich had voorgenomen dat er zou gebeuren: de kruisiging van Christus, de opstanding van Christus en het voortdurende verzet van de machthebbers tegen Christus. U wist dat het zou gebeuren en U hebt U voorgenomen dat het zou gebeuren.’

23

Een nederig en Godgericht gebed

Dit geeft je groot vertrouwen dat de God aan Wie wij hulp vragen, meer dan in staat is om dit aan te kunnen. Iets anders waarop ik wil wijzen, is dat je nergens de woorden ‘wij’ of ‘ons’ aantreft. Wanneer ze over zichzelf spreken, zeggen ze:

Nu dan, Heere, sla acht op hun bedreigingen en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw Woord te spreken,

HANDELINGEN 4:29

waarmee ze ons bedoelen. Wanneer ze tot God spreken, is het als iemand die in het Oude Testament voor een koning komt: ‘Uw dienaar; luister alstublieft naar het verzoek van Uw dienaar.’ Het is een nederige manier om tot God te naderen. Het draait niet om mij, het draait om U.

In feite zijn ‘U’ en ‘Uw’ overheersend in dit gebed. Dit is een gebed waarin God centraal staat. Let erop hoe vaak ‘U’ erin voorkomt. In vers 24:

En toen zij dat gehoord hadden, verhieven zij eensgezind hun stem tot God en zeiden: Heere! U bent de God Die de hemel en de aarde en de zee gemaakt hebt, en alle dingen die erin zijn,

HANDELINGEN 4:24

Vers 25:

en Die bij monde van David, Uw knecht, gezegd hebt: Waarom woeden de heidenvolken en bedenken de volken wat inhoudsloos is?

HANDELINGEN 4:25

Vers 27:

Ze hebben zich inderdaad tegen uw heilige dienaar Jezus gekeerd, die u hebt gezalfd.

Vers 28:

om alles te doen wat Uw hand en Uw raadsbesluit van tevoren bepaald had dat er gebeuren zou.

HANDELINGEN 4:28

Vers 29:

Nu dan, Heere, sla acht op hun bedreigingen en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw Woord te spreken,

HANDELINGEN 4:29

Vers 30:

doordat U Uw hand uitstrekt tot genezing en er tekenen en wonderen gebeuren door de Naam van Uw heilig Kind Jezus.

HANDELINGEN 4:30

en aan het einde van dat vers:

door de naam van uw heilige dienaar Jezus.

Het is U, U, Uw, Uw. Hier wordt tot God gesproken over God en over Zijn belangen.

„Ik kan U zeggen: God, ik maak me hier zorgen om mezelf. Kunt U me helpen?” Nee.

„Ik ben Uw dienaar. Dit is Uw probleem. Het is mijn probleem niet, het is Uw probleem. Ik ben Uw dienaar. Dit is Uw zaak. U hebt bepaald dat dit zou gebeuren. U hebt dit voorzegd. U hebt alles gemaakt. Wij erkennen U in alle dingen.

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen.

MATTHEÛS 6:13

”

Het is een gebed dat op God gericht is. Het is geen slap en laf gebed: „Laat alstublieft niet toe dat ik gewond raak.” Het is een gebed dat zegt: „Misschien raak ik gewond. Laat dat me niet tegenhouden. Laat me daardoor niet bang worden.” Dat is het soort gebed dat zij baden.

24

Gemeenschappelijk bezit en Barnabas

Wat de rest van hoofdstuk 4 betreft: een deel daarvan hebben we eerder behandeld, toen we het over hoofdstuk 2 hadden. Op dit punt wordt ons opnieuw verteld over het gemeenschappelijke leven van de vroege gemeente. Blijkbaar was Lukas hiervan zo onder de indruk dat hij er twee keer over sprak. En dus wordt het hier opnieuw ter sprake gebracht: mensen die land en huizen bezaten, verkochten die wanneer er behoeften ontstonden, om aan de armen te geven. Maar het wordt hier herhaald om twee opmerkelijke gevallen te noemen: het ene is een man die Barnabas heet, en het andere is een echtpaar, Ananias en Saffira. Dat echtpaar is het onderwerp van het begin van hoofdstuk 5. Tegen de achtergrond van deze gewoonte om met elkaar te delen in de vroege gemeente worden twee voorbeelden in het bijzonder naar voren gebracht: een goed voorbeeld en een slecht voorbeeld.

Het ene voorbeeld was Barnabas. We hebben hier nog niet eerder over hem gehoord, maar we zullen opnieuw over hem horen. Hij wordt Paulus' metgezel op zijn eerste zendingsreis. Barnabas is in feite degene die de andere apostelen er uiteindelijk van overtuigt dat ze Paulus na zijn bekering moeten vertrouwen, wanneer zij hem niet vertrouwen. Er staat in vers 36:

En Joses, die door de apostelen ook Barnabas genoemd werd (wat vertaald betekent: een zoon van vertroosting), een Leviet, afkomstig uit Cyprus,

HANDELINGEN 4:36

Barnabas was niet zijn naam. Joses was zijn naam, maar zij gaven hem een bijnaam. Je weet toch hoe je jouw vrienden bijnamen geeft? Zij noemden hem Barnabas, wat zoon van vertroosting betekent. Blijkbaar was er iets in het karakter en de gezindheid van Barnabas waardoor zij dachten: deze man is een zoon van vertroosting. Hij is een man die erdoor gekenmerkt wordt dat hij anderen troost en vrede sticht.

Er staat:

wat vertaald wordt als zoon van bemoediging, een Leviet uit Cyprus.

Cyprus is de eerste plaats waar Paulus en Barnabas tijdens hun eerste zendingsreis naartoe gingen, naar de streek waar Barnabas vandaan kwam. Hij was een Leviet. Hij behoorde tot de priesterlijke stam. Er staat:

had een akker, verkocht die en bracht het geld en legde het aan de voeten van de apostelen.

HANDELINGEN 4:37

Waarom wordt dit vermeld, terwijl Lukas al heeft vermeld dat veel mensen dit deden? Waarom noemt hij dit specifieke geval? Er springt niets bijzonders aan dit geval in het oog, behalve dat Lukas erop vooruitloopt dat Barnabas later een centralere plaats in het verhaal zal innemen. Hij wil dat wij, wanneer we later opnieuw met Barnabas kennismaken, weten met wat voor man we te maken hebben. Hij is een man die van de apostelen de bijnaam zoon van bemoediging, zoon van vertroosting kreeg. Hij is een man die edelmoedig een stuk land opgaf om arme mensen te helpen, zoals andere mensen dat ook deden. Maar dit is het eerste wat we over Barnabas te weten komen. We zullen nog andere dingen over hem te weten komen, maar wanneer hij opnieuw verschijnt, is hij geen onbekende voor ons.

Wat we in hoofdstuk 5 zullen aantreffen, is een ander geval van mensen die hun huis of eigendom verkochten en geld aan de voeten van de apostelen legden. Maar zij probeerden de apostelen te misleiden. Dat liep niet goed voor hen af, maar daar komen we nog op terug.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Handelingen 4:1-4
- Mattheüs 22:28
- Handelingen 23:6
- Handelingen 23:9
- Handelingen 4:5-6
- Handelingen 4:7
- Handelingen 4:8-10
- Handelingen 4:12
- Handelingen 3:15
- Handelingen 5:28
- Mattheüs 27:25
- Handelingen 5:30
- Mattheüs 10:17-20
- Handelingen 4:9
- Kolossenzen 3:17
- Mattheüs 25:40
- Handelingen 4:11
- Psalmen 118:22
- Jesaja 28:16
- 1 Petrus 2:5
- 1 Petrus 2:7
- 1 Petrus 2:8
- Efeze 2:19-22
- Romeinen 9:27
- Jesaja 10:22
- Handelingen 1:6
- Jesaja 10:20
- Jesaja 10:21
- Jesaja 9:5
- Handelingen 4:13

- Johannes 7:15
- Handelingen 4:15-17
- Handelingen 4:19
- Handelingen 4:20
- Lukas 6:26
- Handelingen 4:23
- Psalmen 2:1-2
- Handelingen 4:27-30
- Lukas 11:2
- Handelingen 4:24
- Handelingen 4:27
- Handelingen 4:29
- Handelingen 4:25
- Handelingen 4:28
- Handelingen 4:30
- Mattheüs 6:13
- Handelingen 4:36
- Handelingen 4:37

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.